

תת"ע 2995/03/20 - אבו עטא היתאם נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 2995-03-20 מדינת ישראל נ' אבו עטא היתאם
תיק חיצוני: 14212401518

מספר בקשה: 2

בפני כבוד השופטת עידית פלד
מבקש אבו עטא היתאם
נגד מדינת ישראל
משיבים
החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 10.5.21.

עיינתי בטיעוני המבקש בבקשה, ומשלא ניתנה תגובת המשיבה, ניתנת החלטתי על סמך החומר הקיים ללא תגובה (עפ"ת (מחוזי חי') 25991-10-22 **נתן איזניאייב נ' מדינת ישראל**) (נבו 15.12.2022) פסקה 17).

היה מקום לדחות את הבקשה על הסף מן הטעם שהוגשה באיחור ניכר. המועד להגשת הבקשה הינו בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי 30 ימים מיום קבלת גזר הדין; ובענייננו, בתיק בית המשפט קיים אישור מסירה על פיו פסק הדין בהיעדר הומצא למבקש (סירב לקבל) ביום 29.5.21; כך שהבקשה לביטול פסק דין הוגשה כשנה וחצי ממועד הידיעה אודות פסק הדין, - שיהיו שלא הוסבר ושיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה (עפ"ת (מחוזי מרכז) 22350-03-22 **חאלד אבו סמור נ' מדינת ישראל**) (נבו 12.05.2022).

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה.

בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון, אני סבורה כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שעל פי אישור מסירה המצוי בתיק בית המשפט, הזמנה לדיון, הכוללת את תאריך הדיון בו נשפט המבקש בהיעדרו, נמסרה ביום 26.11.20 וחזרה בציון "סרב לקבל" (אבא עבד); ועל פי סעיף 237(ג) לחוק סדר הדין הפלילי, ותקנה 54 לתקנות סדר הדין הפלילי, הרי שבוצעה המצאה כדין למבקש; ועל המבקש לבטל פסק דין בהיעדר התייצבות, עליו לפרט בבקשתו את מכלול טענותיו ולתמוך אותן באסמכתאות, ולא להסתפק בכפירה כללית בלבד שלפיה לא זומן; ומשלא הוצגה על ידי המבקש כל ראיה כדי

להפריך את הרישום באישור המסירה בדבר סירוב לקבל את הזימון שנמסר, אני דוחה את הטענה. וראו רע"פ 1581/20 **מהנדס אבו חמיד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 08.03.2020); ורע"פ 5356/20 **יאסר טחאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.08.2020); עפ"ת (מחוזי מרכז) 22350-03-22 **חאלד אבו סמור נ' מדינת ישראל** (נבו, 12.05.2022); ועפ"ת (מחוזי חיפה) 10826-01-21 **דאר אל חאג' פתחאלה נ' מדינת ישראל**, 14.1.21.

משאלו פני הדברים, לא הוכח כי היתה הצדקה להיעדרו של המבקש מן הדיון שהתקיים בהיעדרו.

אשר לתנאי השני, אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בענייננו. בנסיבות שלפניי, הנאשם כלל לא ביקש לחלוק על עובדות כתב האישום המיוחסות לו, ולא העלה כל טענה ביחס לתשתית העובדתית של כתב האישום שיש בה פוטנציאל לשינוי תוצאת המשפט; וב"כ המבקש טען כי "הנאשם שוקל להודות בעובדות כתב האישום. ... ואף אין בכוונתו להחזיר את הגלגל לאחור, ומטרתו היחידה הינה, לקבל את יומו של בית המשפט הנכבד, לצורך טיעונים לעונש בלבד, או להגיע להסדר עונשי עם המאשימה".

גם העונש שהושת על המבקש (3 חודשי פסילה בפועל וענישה נלווית) הינו סביר, בהתחשב בחומרת העבירה (אי ציות להוראות שוטר במדים או שוטר שהזדהה על ידי הצגת תעודת מינוי), ונסיבות ביצוע העבירה כמפורט בכתב האישום (אי ציות להוראות שוטר שהורה לו להתלוות לניידת עקב קללות והעלבת עובד ציבור), המצביעות על זלזול מופגן בחוק ובמרות אוכפי החוק; ובהתחשב במדיניות הענישה המקובלת (הכוללת פסילה בפועל בצירוף רכיבי ענישה נוספים של פסילה על תנאי וקנס, ואף מאסר על תנאי והתחייבות כספית במקרים המתאימים); ואין בעונש שהוטל כדי להקים חשש לעיוות דין.

המבקש קיבל את יומו בבית המשפט והוא לא ניצל אותו מטעמים התלויים בו.

לפיכך, הבקשה נדחית, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, ט' טבת תשפ"ג, 02 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.